

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Meditationum evangelicarum volumen tripartitum

Creidius, Hartmann

Francofurti ad Moenum, 1682

De secundo

[urn:nbn:de:bsz:31-122776](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122776)

dicentes: Magister, aded nihil ad te pertinet, quod perimus, ut est apud Marcum, c. 4. v. 38.

Hoc idem nos quoque observemus, cum in procellosos afflictionum & persecutionum fluctus incidimus:

1. *Christum accedamus*, non quidem passibus corporis, sed affectibus mentis, ipse enim est verus *ἐπιστάτης* & Dominus noster, imò magister ad salvandum, Esa. 63. v. 1. & certissimam liberationem promisit, Pl. 50. v. 15. Pl. 121. v. 2. Paral. 20. v. 12.

2. *Dormientem expergesciamus* non clamore externo, sed interno devotæ orationis, quæ cælos penetrat, & non cessat, donec propinquet, Sir. 35. v. 21. Non enim vocis Deus, sed cordis auditor est, nec admonendus clamoribus, qui cogitationes videt, inquit Cyprianus.

3. *Calamitatem nostram exponamus*, ingeminantes cum discipulis: Domine, serva nos, perimus.

Navicula Ecclesia fluctibus cooperta labascit. Venerunt gentes in hereditatem tuam, &c. Pl. 79. v. 1. seqq. Hæretici & tyranni conjurarunt in perniciem ejus, Pl. 83. v. 3. seqq. actum videtur de Ecclesia, Magister non est tibi curæ quod perimus, Domine, Domine, serva nos.

Navicula Republica procellosis hinc inde fluctibus agitur, iudicium in absynthium convertitur, Amos. 5. v. 7. lacerata est lex, & non pervenit usque ad finem iudicium, quia impius prævalet adversus justum, Hab. 1. v. 4. Principes terræ infideles sunt furum focii, omnes diligunt munera, sequuntur retributiones. Pupillum non iudicant, & causa viduæ non ingreditur ad illos, Esa. 1. v. 23. vide etiam Mich. 7. v. 3. hinc pax exulat, & bella giscunt undique.

Magister non est tibi curæ quod perimus, Domine, Domine, serva nos.

Navicula Oeconomica fluctuat, omnia bello consumuntur, quæ magno labore comparavimus, maritus mortuus est, conjux ægrotat, panis deficit, &c. Magister non est tibi curæ quod perimus, Domine, Domine serva nos.

Hujusmodi clamores Deum ad misericordiam movent, & naufragium impediunt, Pl. 145. v. 18. 19. Jac. 5. v. 16.

De Secundo.

Superest ut *de potestate Christi* etiam aliquid dicamus, quam testatur

I. *Discipulorum increpatione*. Vocabant ipsum Magistrum, cujus partes sunt informatio & castigatio: Quia igitur hic plus justo timebant, & ex miraculis ejus nondum didicerant, quod omnia tradita sint ipsi à Patre, increpat illorum

1. *Pusillanimitatem*, &c, quid timidi estis, inquit, Ego vobiscum sum, me præsentem non est quod timeatis. Eodem modo solatur Ecclesiam suam, Es. 41. v. 9. Pl. 91. v. 14. 15. Matth. 18. v. 20. Hinc cum Paulo tripudiare possumus: Si Deus pro nobis, quis contra nos, Rom. 8. v. 31.

2. *Fidei exiguitatem*. Nam *ὀλιγοπιστος* vocat, & ubi est, inquit, fides vestra, ut Lucas exprimit c. 8. v. 25. Credebant quidem discipuli, Christum ipsos posse eripere, aliàs non excitassent ipsum, sed quia dormiebat, fides ipsorum paulatim languescere incipiebat. Non tamen propterea à Christo rejiciuntur, quod in nostram consolationem probè notemus. Nam infirma fides est etiam fides, & Christum æquè apprehendit, ac fides magna & valida, proinde non est desperandum. Calamum quassatum Do-

minis

minus non confringet, & linum fumigans non extinguet, Es. 42. v. 3.

II. *Maris tranquillatione*, quæ describitur

1. *Formaliter*. Nam increpavit, inquit Evangelista, ventos & mare. Marcus clarius exprimit quid dixerit v. 39. nimirum: file & obmutefce. Hoc ipso Dominum maris etiam se declaravit, juxta vaticinium Pl. 89. v. 26.

Xerxes compedes mari iniecit, & virgis illud castigari jussit, eò quod exercitum suum læserat, sed nihil profecit. Nos habemus Salvatorem, qui terminos mari præscripsit, Pl. 104. v. 9. cujus mandatum grandæ, nix, glacies & Spiritus procellarum efficiunt, Pl. 148. v. 8. imò qui pedibus mare calcat, & eidem velut aridæ inambulat, Matth. 14. v. 25.

2. *Finaliter*

1. *Ratione maris quiescentis*. Secuta enim est tranquillitas magna, ita ut ne femita quidem turbationis alicujus remanserit, quod aliàs tam citò fieri non solet. Decet

enim magnum, magna & miranda facere, inquit Origines, & post magnam calamitatem magna sequitur refocillatio. Notate hoc dilecti. Non semper nubila, Phœbus etiam post nubila rursus orietur, Tob. 3. v. 21. 22.

2. *Ratione populi presentis*, qui admirantur & prædicant hoc insigne miraculum, dicentes: quis est iste, cui venti & mare obediunt. Hic enim verus est miraculorum usus, ut cognoscamus Jesum Christum, Joh. 20. v. ult. Proinde peccant Calviniani & Jesuitæ, quando ex his & aliis miraculis Christi hominis majestatem & omnipotentiam videre nolunt, sed omnem planè communicationem idiomatum in hoc mysterio rejiciunt. Miracula enim, quæ propria & divinâ virtute operatus est in diebus carnis suæ, omnes verè pios clamare faciunt cum hominibus hæc ex hodierno Evangelio: Qualis hic est, cui venti & mare obediunt? Quiescite igitur, quotquot Majestatem Christi violare studetis, quiescite ab homine, cujus Spiritus in maribus ejus, & nescitis, quanti æstimandus sit, Esa. 2. v. 22.

Dominica V. post Epiphaniam.

Evangelium Matth. 13. vers. 24. 30.

CUm ingrederetur Susanna pomarium lavatura cum duabus puellis sub æstu diei, nil quicquam meruit periculi, & ut magis tuta lavare possit, puellis mandat, quas ad oleum & smegma afferendum ablegabat, ut ostia pomarii clauderent. Sed ecce duo senes sese absconderant in pomario, & absentibus

puellis concubicum sollicitant, quem ubi Susanna renuit, accusant ipsam adulterii cum juvene admissi, quare ad pœnam lapidationis innocentissima matrona condemnatur. Hist. Susan.

Huic pomario non absimilis est Ecclesia, quæ hortus conclusus dicitur in Cant. 4. v. 12. ibi fons patens domui David & habitantibus

H 3

tibus